

melfer nok findes opstillede i en Lov for 1810; men man kan dog ikke have glemt, at den samlede Loagivningsmagt endogfaa adskillige Aar efter, at vor nye konstitutionelle Æra var begyndt, har oprisflet disse gamle Bestemmelser. Det er, som bekendt, flet i 1856, og fra 1856 til nu er der dog ikke hengaaet saa lang Tid, at man har Grund til at gaa ud fra, at nogen saadan Forælbelse har fundet Sted, som skulde gjøre det næsten ridikult at komme frem med disse gamle Bestemmelser. Jeg maa ogsaa fremdeles antage, at det heller ikke forholder sig saa ganske rigtigt, at disse Bestemmelser skulde være i den Grad uigjennemførlige og upraktiske, som det ærede Medlem antog. Han nævnde, at der siden 1810 ikke, ham bekendt, havde foreligget noget Tilfælde, i hvilket man havde forlangt en Bestemmelse fra de høiere Myndigheder af, hvorledes denne Klassifikation egentlig skulde fortaas. Deri tror jeg, at det ærede Medlem har Ret; men det viser med andre Ord, at denne Klassifikation netop ikke er saa urimelig; det viser, at Befolkningen praktisk har forstaaet saa nogenlunde at finde sig tilrette i de gjældende Bestemmelser. Havde det været saa, at intet Menneske kunde blive flog paa denne Klassifikation, saa tror jeg, at der ogsaa vilde være fremkommet Stridigheder, thi Folk ere nu engang ikke altid saa fredsommelige her i Landet. Man ser undertiden Spørgsmaal blive bragte til den yderste Yderlighed, som kun dreie sig om saa Naar eller saa Skilling, ja, jeg har i de sidste Dage set et Spørgsmaal, der dreiede sig om en halv Ore, blive bragt ind for Justitsministeriet. Altsaa, hvis det havde været saa vanskeligt at finde sig til Rette i denne Klassifikation, saa tror jeg, at der havde foreligget Tilfælde, hvor der var æstet Afgjørelse af høiere Autoriteter. Det ærede Medlem yttrede fremdeles: Hvem skal foretage denne Klassifikation; men det forekommer mig, at han egentlig selv besvarede Spørgsmaalet. Han henviste nemlig til, at Jordemoderen er i Besiddelse af Udpantningsret for den hende tilkommende Betaling. Hvorvidt det tidligere har kunnet være Gjenstand for Lov, skal jeg ikke udtale mig om; men det forekommer mig aldeles klart, at efter den nye Udpantningslov tilkommer der Jordemoderen Udpantningsret for den hende tilkommende Betaling. Naar det altsaa forholder sig saaledes, er det ogsaa givet, at de Lov, som maatte opstaa om, hvormeget der tilkommer hende, eller med andre Ord, om den Paagældende skal henføres til den ene eller den anden Klasse, maa afgjøres af Fogden. Det var den ene Art af Indvendinger, som gjøres mod denne Klassifikation. Den anden Indvending er den, at den laveste Betaling, 4 Mk. 8 β., eller for at udtrykke os mere korrekt: 1½ Kr., skulde være en upassende lav Betaling, naar henføres til det Arbejde, Jordemoderen har at udføre. Jeg sympatiserer naturligvis ganske med denne

Betragtning, men jeg tror, man vil give mig Ret i, at naar man her i Loven bestemmer den Betaling, der skal udbedes af Alle, selv Fattige, og naar der er Spørgsmaal om en Betaling, som ogsaa skal udbedes af Fattigvesenet, saa er man meget moderat i sine Ansættelser, og jeg er overbevist om, at naar man vilde gjennemgaa Lørbetalingerne for Distriktslagers Vedkommende, vil man der finde mange Exempler paa, at der er paalagt Distriktslagerne Arbejde, som maa siges at blive lige saa flet, ja meget flettere betalte end det Arbejde, der paaligger Jordemoderen. Vi maa jo huse paa, at foruden Lørbetalingen har Jordemoderen forskjellige Emolumenter; hun har fast Løn, foruden at der ydes hende forskellige Ting in natura. Det er netop, fordi Kommunen maa udbede disse forskellige Betalinger, at Kommunen til Gjengæld ogsaa med nogen Ret kan gjøre Krav paa, at den Betaling, den maa erlægge i de enkelte Tilfælde, sættes noget moderat; men hvis iøvrigt ærede Medlemmer havde villet foreslaa den Betaling, der skal ydes af Kommunen, sat noget op, saa skulde jeg ganske vist ikke have gjort nogen væsentlig Indvending derimod. Jeg tillader mig at bemærke, at jeg altsaa er traadt i Stranden for de Herrer Udværingsforlagsstilleres Forslag til denne Behandling, fordi jeg dertil blev udsættet af den ærede 2den Landssthingsmand for 5te Kreds (Drenbøll). Jeg kan berolige mig ved, hvilket Forslag det ærede Thing end maatte vedtage, men som sagt, jeg tror virkelig efter Alt, hvad der er kommet frem, at det vil være nok saa heldigt, om man sluttede sig til det oprindelige Forslag fra Regjeringsens Side.

Formanden: Den ærede 4de Landssthingsmand for 9de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Mourier-Petersen: Det er ikke min Hensigt at komme ind paa yderligere at forsvare Lovforslaget, efter at jeg har hørt den høitærede Justitsministers Foredrag; men jeg begjærer blot Ordet for at berigtige en Udtalelse, der kom fra den ærede 1ste Landssthingsmand for 2den Kreds (Gaffner). Den ærede Landssthingsmand sagde i sit Foredrag, at jeg havde yttret, at Betalingen fra Kommunerne i det Tilfælde, hvor Vedkommende ikke havde Come, burde betragtes som Fattighjælp. Jeg skal mod denne Udtalelse sige, at det langfra er min Mening. Ivertimod. Jeg har ogsaa tilstrækkelig tydeligt udtalt i mine Ytringer for nylig, at jeg efter Forslaget, saaledes som det nu findes i § 3, hvor Lørbæren er forbyttet for Husmand og Underster, anser det for fuldstændig rigtigt, at den Betaling, som ydes for dem, der ikke have Come, ikke betragtes som Fattighjælp, men jeg udtalte, at det i saa Fald burde være tilsværet Lovforslaget, fordi jeg tror, at naar